

Christopher Paolini

INHERITANCE

FRAGMENT

Inheritance

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

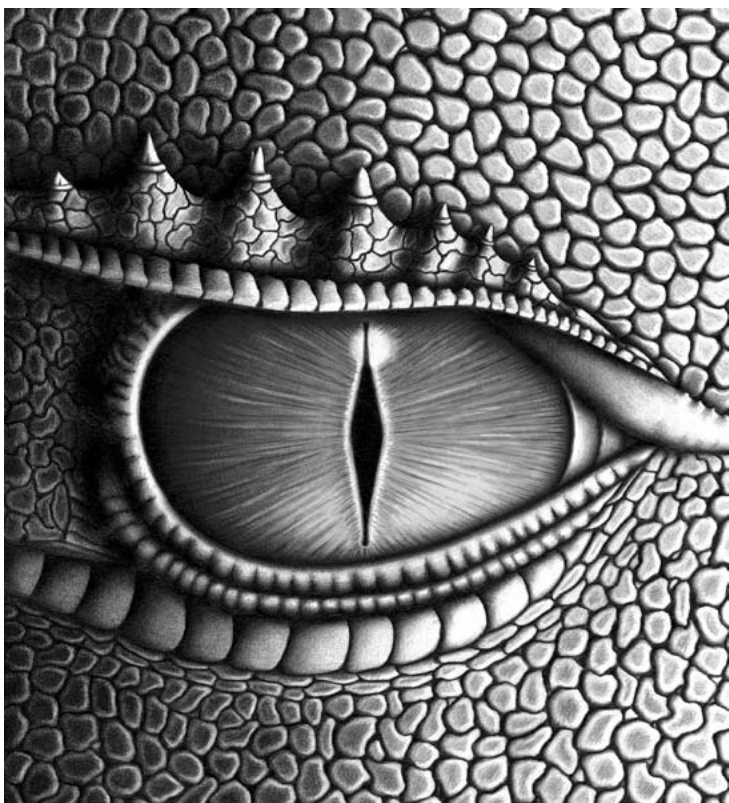
Ďalšie e-knihy v edícii:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Christopher Paolini
Inheritance – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

INHERITANCE

INHERITANCE

PEVNOSTĚ DUŠÍ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

ŠTVRTÝ DIEL

Christopher Paolini

 FRAGMENT

Inheritance

Copyright © 2011 by Christopher Paolini

Cover art and title lettering, copyright © 2011 by John Jude Palencar,
www.johnjudepalencar.com

Illustrations on pages 2 – 3, 4 – copyright © 2003 by Christopher Paolini

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

ISBN 978-0-375-85611-2 (Random House)

Anglický originál *Inheritance, Book 4*

Preklad Mária Havranová

Jazyková korektúra Zuzana Vičanová

Zodpovedná redaktorka Veronika Nováková

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o.,

ako svoju 727. publikáciu

1. vydanie, 2012

Sadzbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Slovenské vydanie © Fragment, 2012

Translation © Mária Havranová, 2012

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať a
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Kominárska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN 978-80-8089-594-5

Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.

A tiež rojkom:

*všetkým výtvarníkom, hudobníkom a rozprávačom,
vďaka ktorým sa toto dobrodružstvo mohlo uskutočniť.*

OBSAH

Dej predchádzajúcich častí	13
Dobýjanie	21
Pád Kladiva	31
Tiene na obzore	35
Kráľ mačiek.....	40
Následky.....	45
Spomienky mŕtvych	48
Čo je to muž?	52
Cena moci	59
Zrazu na svete... ..	67
Uspávanka.....	74
Nijaký odpočinok pre vyčerpaných	81
Tanec s mečmi.....	86
Ani pocta, ani sláva, len pľuzgierie na nepríjemných miestach	94
Pojedačka mesiaca	99
Klebety a listy	107
Aroughs.....	112
Dras-Leona.....	123
Hádzanie kostičkami	128
Priateľ, nepriateľ.....	137
Ohnivé muky.....	145
Prach a popol.....	156
Medziviládie	170
Thardsvergûndnzmäl	176

Cesta poznania	186
Reč od srdca	202
Objav	209
Rozhodovanie	215
Pod kopcom a kameňom	222
Nasýtiť boha	234
Neveriaci na úteku	242
Vyzváňanie	253
Tŕnistá-jaskyňa-čierneho-vtáka	255
Kladivo a helma.....	261
A hradby padli.....	263
Na brehu jazera Leona.....	271
Slovo jazdca	279
Rokovanie kráľov	288
Nekonečné bludisko	298
Slabé a neurčité náznaky	304
Nezodpovedané otázky.....	312
Odlet	320
Muky neistoty.....	325
Jasnovidkina sieň.....	335
Na krídlach draka.....	343
Zvuk jeho hlasu, dotyk jeho ruky.....	355
Malé vzbury	364
Koruna z ľadu a zo snehu	372
Vrtonôžky	384

Uprostred trosiek	394
SnaglÍ pre dvoch	401
Kuthianova skala	409
Celý svet ako sen	413
Otázka povahy.....	420
Pevnosť duší.....	432
Lakuna, prvá časť	436
Lakuna, druhá časť	439
Návrat	448
Mesto zármutku.....	449
Bojová porada.....	456
Vec povinnosti.....	467
Nočný oheň	472
Cez hradby do jamy levovej	479
Búrka prepuká	489
Ten, čo nezabíja... ..	495
Jadro boja.....	504
Najmocnejšie meno	512
Svaly proti železu	525
Dar poznania	545
Smrteľné muky	560
Pŕhľavové pole.....	564
Dedič kráľovstva	576
PrÍhodný epitaf	588
Figúrky na šachovnici.....	595
Fírnen	609

Muž so svedomím	622
Zaplatiť krvou	630
Nové a staré sľuby	641
Lúčenie	652
Koniec	658
Pôvod názvov.....	659
Starodávny jazyk.....	660
Jazyk trpaslíkov.....	662
Jazyk kočovných kmeňov	663
Jazyk urgalo.....	663
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností.....	664
Poďakovanie	669

DEJ PREDCHÁDZAJÚCICH ČASTÍ

Eragon, Eldest a Brisingr

Na začiatku boli draky: pyšné, zúrivé a nezávislé. Ich šupiny sa trblietali ako drahokamy a každý, kto sa na ne pozrel, bol zúfalý, lebo ich krása bola nesmierna a desivá zároveň.

Dlhé veky žili samy v krajine nazvanej Alagaëzia.

Boh Helzvog z kameňa v púšti Hadarak stvoril nebojácnych zavalitých trpaslíkov.

A tieto dve rasy spolu bojovali.

Potom do Alagaëzie cez strieborné more priplávali elfovia. Aj tí bojovali s drakmi. Elfovia však boli silnejší než trpaslíci a boli by draky zničili, ale draky by sa zároveň podieľali na ich zániku.

Keď to pochopili, draky a elfovia uzavreli mierovú zmluvu. Táto zmluva zrodila Dračích jazdcov, ktorí tisícky rokov udržiavali v celej Alagaëzii mier.

Potom do Alagaëzie priplávali ľudia. A rohatí urgaloovia. A ražakovia, lovci temnôt, pojedajúci ľudské mäso.

Ľudia sa pripojili k zmluve s drakmi.

Potom sa mladý Dračí jazdec Galbatorix postavil proti svojim druhom. Podrobil si čierneho draka Šruikana a presvedčil ďalších trinásť Jazdcov, aby šli s ním. Týchto trinástich zradcov nazvali Krivoprišažníkmi.

Galbatorix a Krivoprišažníci zvrhli Jazdcov, spálili ich mesto na ostrove Vroengard a zabili všetky ostatné draky okrem tých svojich a troch vajec: červeného, modrého a zeleného. A ak sa dalo, vzali všetkým drakom, proti ktorým bojovali, ich eldunarí: srdce srdce, kde je ukrytá sila a duša drakov, oddelená od ich tela.

Galbatorix vládol ľuďom osemdesiatdva rokov. Krivoprišažníci postupne pomreli, ale on stále žil, lebo vlastnil silu všetkých drakov, a preto ho nikto nedokázal poraziť.

V osemdesiatom treťom roku Galbatorixovej vlády mu ktosi ukradol

z hradu modré dračie vajce. To sa dostalo do rúk Galbatorixových odporcov, ktorí si hovorili Vardeni.

Elfka Arya prevážala vajce k Vardenom a elfom a spolu hľadali človeka alebo elfa, pre ktorého by sa drak vyľahol. A tak ubehlo ďalších dvadsaťpäť rokov.

Keď raz Arya cestovala do elfského mesta Osilon, zaútočila na ňu a jej strážcov skupina urgalo. S urgalmi bol Tieň Durza: černokňažník posadený duchmi, ktorých vyvolal, aby mu slúžili. Po smrti Krivoprísažníkov sa stal Galbatorixovým najobávanejším služobníkom. Urgalovia zabili Aryiných strážcov, ale kým ju Tieň zajal, Arya stihla pomocou kúzla poslať vajce preč. Nasmerovala ho k človeku, u ktorého dúfala, že by mohlo byť v bezpečí.

Kúzlo sa jej však nie celkom vydarilo.

A tak sa stalo, že sotva pätnásťročná sirota Eragon našiel vajce v Dračích horách. Odniesol si ho na farmu, kde žil so svojím strýkom Gerom a bratrancom Roranom. Z vajca sa Eragonovi vyľahol drak a on ho začal vychovávať. Bola to samica a dal jej meno Zafira.

Potom Galbatorix poslal dvoch ražakov, ktorí mu tiež slúžili, aby našli vajce a priniesli ho naspäť. Ražakovia zabili Gera a spálili ich dom.

Eragon a Zafira sa vydali prenasledovať ražakov, aby pomstili strýka. Šiel s nimi i rozprávač Brom, ktorý kedysi pred pádom Jazdcov býval Dračím jazdcom. To jemu chcela elfka Arya poslať modré vajce.

Brom naučil Eragona mnoho o šermovaní, čarovaní a cti. Dal Eragonovi Zar'rok, ktorý kedysi býval mečom Morzana, prvého a najmocnejšieho z Krivoprísažníkov. Pri ďalšom stretnutí s ražakmi však Broma zabili a Eragon so Zafirou unikli len pomocou mladého Morzanovho syna Murtagha.

Počas ich ciest Durza zajal Eragona v meste Gil'ead, ale Eragonovi sa podarilo uniknúť a zachrániť aj uväznenú Aryu. Durza elfku otrávil a vážne zranil, a tak ju Eragon, Zafira a Murtagh odviezli k Vardenom, ktorí žili medzi trpaslíkmi v Beorských horách a vyliečili ju.

Počas pobytu medzi Vardenmi Eragon požehnal dieťaťu Elve. Dievčatku želal, aby bola uchránená pred nešťastím, ale, žiaľ, svoje požehnanie zle sformuloval, čím na ňu nevedomky uvalil kliatbu, ktorá ju nútila stať sa pre druhých ochranou pred ranami osudu.

Onedlho Galbatorix poslal armádu urgalo, aby zaútočili na trpaslíkov a Vardenov. V bitke, ktorá nasledovala, Eragon zabil Tieňa Durzu, ale utrpel pri tom ťažké zranenie na chrbte a navzdory starostlivosti vardenských liečiteľov trpel strašnými bolesťami.

A v týchto bolestiach začul hlas, ktorý hovoril: Pod' ku mne, Eragon. Pod' ku mne, pretože ja mám odpoveď na všetky tvoje otázky.

O tri dni vardenského vodcu Ažihada prepadli a zabili urgalovia, ktorým velili dvaja čarodeji zvaní Dvojčatá, ktorí zradili Vardenov. Dvojčatá uniesli aj Murtagha a odviekli ho ku Galbatorixovi. Eragon si rovnako ako ostatní Vardeni myslel, že Murtagh zomrel, čo ich veľmi zarmútilo.

Novou vodkyňou Vardenov sa stala Ažihadova dcéra Nasuada.

Z Tronjheimu, sídla vládcov trpaslíkov, Eragon, Zafira a Arya odcestovali na sever do lesov Du Weldenvardenu, kde žili elfovia. Šiel s nimi i trpaslík Orik, synovec trpasličieho kráľa Hrothgara.

V Du Weldenvardene Eragon a Zafira spoznali Oromisa s Glaedrom: posledného slobodného Jazdca a draka, ktorí sa celé posledné storočie ukrývali a čakali, kým budú môcť vycvičiť novú generáciu Dračích jazdcov. Eragon a Zafira sa stretli aj s kráľovnou Islanzadí, vládkyňou elfov a matkou Arye.

Kým Oromis a Glaedr vyučovali Eragona a Zafiru, Galbatorix poslal ražakov a skupinu vojakov do Eragonovej rodnej dediny, aby zajali jeho bratranca Rorana. Roran sa však ukryl. Neboli by ho našli, nebyť nenávisti mäsiara Slouna. Sloun zavraždil hliadku a vpustil ražakov do dediny, aby Rorana zaskočili nepripraveného.

Roran sa nedal zajať, ale ražakovia uniesli jeho milú: Slounovu dcéru Katrinu. Roran presvedčil dedinčanov, aby s ním odišli a putovali cez Dračie hory na pobrežie Alagaëzie a odtiaľ na juh do Surdy, ktorá dovtedy nebola pod nadvládou Galbatorixa.

Rana na chrbte Eragona ďalej trýznila, ale počas elfskej slávnosti Agaetí Blödhren, keď oslavovali zmluvu medzi Jazdcami a drakmi, mu ranu vyliéčil príznak draka, ktorý elfovia vyvolali v závere slávností. Zjavenie navyše dalo Eragonovi silu a rýchlosť, akú majú len elfovia.

Eragon a Zafira odleteli do Surdy, kam Nasuada odviekla Vardenov, aby zaútočili na Galbatorixovo Kráľovstvo. Tam sa s Vardenmi spojili urgalovia, ktorí vysvetľovali, že ich Galbatorix podviedol a oni sa mu za to chcú pomstiť. U Vardenov sa Eragon opäť stretol s Elvou, ktorá pre jeho kúzlo neprirodzene rýchlo dospela. Z plačúceho dojččaťa bola teraz štvorročná dievčina a jej pohľad bol naozaj strašidelný, pretože poznala bolesti všetkých okolo seba.

Neďaleko hraníc Surdy, na čiernastých Horiacich pláňach, sa Vardeni s Eragonom a Zafirou stretli s Galbatorixovým vojskom vo veľkej a krvavej bitke.

Počas bitky sa k Vardenom pridal Roran s dedinčanmi aj trpaslíci, ktorí za nimi dorazili z Beorských hôr.

Potom sa však na východe objavila postava odetá v nablýskanom brnení, letiaca na trblietavom červenom drakovi, a pomocou mágie zabila kráľa Hrothgara.

Eragon a Zafira bojovali s Jazdcom a jeho červeným drakom. Počas súboja zistili, že Jazdcom bol Murtagh, ktorého zaväzovala ku Galbatorixovi nezrušiteľná prísaha vernosti. Jeho drakom bol Tříň, ktorý sa vyľahol z druhého z troch vajec.

Murtagh Eragona a Zafiru porazil vďaka sile eldunarí, čo mu dal Galbatorix, ale nechal ich utiecť vzhľadom na ich staré priateľstvo a tiež preto, lebo sú bratia. Eragon sa od neho dozvedel, že sa obaja narodili Morzanovej žene Seline.

Murtagh vzal Eragonovi Zar'rok, Morzanov meč, a opustil s Tříňom Horiace pláne. Stiahli sa aj ostatní Galbatorixovi vojaci.

Po bitke Eragon s Roranom leteli na Zafire do temnej kamennej veže v Helgrinde, ktorá slúžila ako úkryt ražakov. Zabili jedného z nich a rodičov lethrblaka a zachránili z Helgrindu Katrinu. Eragon v jednej cele objavil Katrininho otca, slepého a polomŕtveho.

Eragon chcel Slouna zabiť za jeho zradu, ale nakoniec ho uviedol len do hlbokého spánku a oznámil Roranovi a Katrine, že jej otec je mŕtvy. Potom požiadal Zafiru, aby odniesla Rorana a Katrinu naspäť k Vardenom, kým on sa pokoná ešte s jedným ražakom.

Eragon sám zabil posledného ražaka. Potom odniesol Slouna z Helgrindu. Po dlhšom rozmýšľaní odhalil Slounovo skutočné meno v starodávnom jazyku, jazyku moci a kúzel. Ovládol mäsiara pomocou jeho mena a prinútil ho prisahať, že už nikdy neuvidí svoju dcéru. Potom ho poslal žiť medzi elfov. Eragon však mäsiarovi nepovedal, že elfovia mu vrátia zrak, ak sa bude kajať zo svojej zrady a vraždy.

Arya sa stretla s Eragonom na polceste k Vardenom a spolu pešo prešli cez nepriateľské územie.

U Vardenov Eragon zistil, že kráľovná Islanzadí poslala dvanásť elfských čarodejov vedených Blödhgarmom, aby chránili jeho a Zafiru. Eragon potom zrušil čo najväčšiu časť svojho nepodareného požehnanie, ktorým zaťažil Elvu, ale jej schopnosť cítiť bolesť druhých jej zostala, hoci už nemala nutkanie ich chrániť pred utrpením.

Roran si vzal Katrinu, ktorá bola tehotná, a po prvý raz po dlhom čase bol Eragon šťastný.

Na Vardenov však zaútočili Murtagh, Tříň a skupina Galbatorixových mužov. Pomocou elfov sa Eragon a Zafira dokázali ubrániť. Eragon ani Murtagh nedokázali poraziť jeden druhého. Bola to ťažká bitka, pretože Galbatorix očaroval svojich vojakov tak, aby necítili nijakú bolesť, a Vardeni utrpeli veľké straty.

Potom Nasuada poslala Eragona, aby zastupoval Vardenov medzi trpaslíkmi počas voľby ich nového kráľa. Eragon šiel nerád, pretože Zafira musela zostať, aby chránila tábor Vardenov.

Roran medzitým slúžil u Vardenov a postupne si získaval postavenie v ich vojsku, pretože sa osvedčil ako chrabrý bojovník a dobrý veliteľ.

Keď bol Eragon medzi trpaslíkmi, sedem z nich sa ho pokúsilo zavraždiť. Vyšetrovanie odhalilo, že za útokom stojí klan Az Sweldn rak Anhûin. Zhromaždenie klanov však pokračovalo a Orika zvolili za nástupcu jeho strýka. Na korunováciu priletela za Eragonom Zafira. V prípravách na slávnosť splnila svoj sľub, že opraví trpaslíkmi veľmi váženy hviezdný zafír, ktorý rozbila počas Eragonovho súboja s Tieňom Durzom.

Potom sa Eragon so Zafirou vrátil do elfských lesov. Tam Oromis prezradil Eragonovi pravdu o jeho pôvode: že v skutočnosti nie je synom Morzana, ale Broma a že on i Murtagh majú spoločnú matku Selenu. Oromis a Glaedr im tiež vysvetlili, čo je to eldunarí a že drak sa môže rozhodnúť vyvrhnúť ho zo seba ešte počas života. Takisto ich nabádali na opatrnosť, lebo ten, kto eldunarí získa, ho môže použiť, aby ovládal draka, ktorému patrilo.

V Du Weldenvardene sa Eragon rozhodol, že potrebuje nový meč namiesto Zar'roku, o ktorý prišiel. Spomenul si na radu, ktorú pri svojich cestách s Bromom dostal od mačkolaka Solebumba: aby sa vydal k stromu Menoa, ktorý má dušu. Prehovoril so stromom a ten súhlasil, že mu dá žiarocel ukrytý pod jeho koreňmi výmenou za bližšie neurčenú cenu.

Elfská kováčka Rhunön, ktorá ukovala všetky meče Jazdcov, pomohla Eragonovi vyrobiť nový meč. Eragon svoj modrý meč nazval Brisingr, „oheň“. Čepel Brisingra vzplanie, kedykoľvek vysloví jeho meno.

Potom Glaedr zveril svoje srdce srdcu Eragonovi a Zafire a tí sa vrátili naspäť k Vardenom, kým Glaedr a Oromis sa pridali k ostatným elfom, ktorí útočili na severnú časť Kráľovstva.

Pri obliehaní Feinsteru Eragon a Arya narazili na troch nepriateľských čarodejov, z ktorých sa jeden premenil na Tieňa Varauga. S Eragonovou pomocou Arya Varauga zničila.

Medzitým Oromis a Glaedr bojovali s Murtaghom a Tříňom. Galbatorix sa zmocnil Murtaghovej mysle a jeho rukou zavraždil Oromisa. Tříň zabil Glaedrovo telo.

Vardeni síce vo Feinsteri zvíťazili, ale Eragon a Zafira oplakávali stratu svojho učiteľa Oromisa. Vardenské vojsko sa vydalo na pochod Kráľovstvom smerom k hlavnému mestu Urû'baenu, kde sídli Galbatorix, pyšný a sebaistý, pretože má k dispozícii silu drakov.

INHERITANCE

DOBÝJANIE

Dračica Zafira zarevala a vojaci stojaci pred ňou sa zdesili. „Za mnou!“ vykrikol Eragon. Zdvihol Brisingr nad hlavu tak, aby ho všetci videli. Na pozadí čiernych mračien, ktoré sa zbierali na západe, hral modrý meč dúhovými farbami. „Za Vardenov!“

Okolo neho preletel šíp, ale nevenoval mu pozornosť.

Bojovníci zhromaždení pri halde sutiny, na ktorej Eragon so Zafrou stáli, odpovedali hromovou ozvenou: „Za Vardenov!“ Zamávali zbraňami a vyrazili vpred cez popadané kamenné platne.

Eragon sa otočil chrbtom k vardenským bojovníkom. Na druhej strane haldy sa rozprestieralo široké nádvorie, kde sa tlačili asi dve stovky kráľovských vojakov. Za nimi sa vypínala vysoká tmná hradná veža s úzkymi oknami a niekoľkými menšími hranatými vežičkami. V horných miestnostiach najvyššej z nich svietila lampa. Eragon vedel, že niekde vo veži sa skrýva lord Bradburn, zástupca mesta Belatona, ktoré sa Vardeni už niekoľko nekonečných hodín snažili dobyť.

Eragon s výkrikom zoskočil z hromady trosiek smerom k vojakom. Muži cúvli, ale stále mierili kopijami k zubatej diere, ktorú Zafira vybúrala do vonkajšej hradby.

Pri dopade sa mu pravý členok zvrtol, takže padol na koleno a rukou, v ktorej držal meč, sa zachytil o zem.

Jeden z vojakov sa chopil príležitosti. Vyrútil sa z útvaru, aby kopijou bodol Eragona do nechráneného krku.

Eragon vrtkým pohybom zápästia bodnutie odrazil. Mávol Brisingrom tak rýchlo, že ani človek, ani elf to nemohli postrehnúť. Vojak vystrašene zvrátil tvár, keď si uvedomil svoju chybu. Pokúsil sa utiecť, ale pohol sa sotva pár palcov – Eragon ho po náhlom výpade vpred zasiahol rovno do brucha.

A vtedy z haldy zoskočila aj Zafira a vychrlila pri tom prúd modro-žltého

plameňa. Kým dopadla na vydláždenú zem, Eragon sa prikrčil a napol svaly na nohách. Náraz otriasol celým nádvorím. Z obrovskej pestrofarebnej mozaiky pred hradnou vežou sa uvoľnilo mnoho sklenených hranolčekov a rotovali hore ako roztočené mince, ktoré sa odrazili od bubna. Okenica nad nimi sa rozletela a zase zabuchla.

Zafiru sprevádzala elfka Arya. Keď sa vymrštila z hromady sutiny, dlhé čierne vlasy jej divoko viali okolo hranatých líc. Na rukách a na krku mala červené ffrkance a aj na čepeli jej meča bola zrazená krv. Keď pristávala, ticho si oškrela kožu o kameň.

Jej prítomnosť Eragona povzbudila. V boji spolu so Zafirou nemal nikoho po svojom boku radšej. *Je to dokonalá spolubojovníčka*, napadlo mu.

Letmo sa na ňu usmial. Arya mu úsmev opätovkala a v očiach sa jej radosťne zablysklo. V bitke nebola odmeraná, ale konala otvorene. Inde sa takto prejavovala len zriedka.

Eragon sa prikrčil za svoj štít, lebo medzi nimi vyrástla zvlnená stena z modrého ohňa. Spod okraja helmy sledoval, ako Zafira zaliala krčiacich sa vojakov prúdom plameňa, ktorý im však nijako neublížil.

Lukostrelci na cimburí hradnej veže vystrelili na dračicu záplavu šípov. Žiara v jej okolí bola taká silná, že niekoľko šípov vo vzduchu zhorelo a rozpadlo sa na popol, ostatné strely odklonili ochranné kúzla, ktorými Zafiru obklopil Eragon. Jeden zo zatúlaných šípov sa s dutým buchotom odrazil od Eragonovho štítu.

Stĺp plameňa náhle obklopil troch vojakov a zabil ich tak rýchlo, že nemali čas ani vykriknúť. Ostatní vojaci sa zhlukli uprostred žiary a ostrie ich kopíj odrážalo záblesky jasnomodrého svetla.

Nech sa Zafira akokoľvek snažila, skupinu vojakov len ošľahla. Nakoniec svoje úsilie vzdala a s rozhodným cvaknutím zaklapla čeľuste. Bez ohňa bolo nádvorie zrazu prekvapivo tiché.

Eragonovi už niekoľký raz napadlo, že nech vojakov ochránil ktokoľvek, muselo ísť o skúseného a mocného čarodeja. *Bol to Murtagh?* uvažoval. *Ak áno, prečo tu nie je aj s Trňom, aby bránili Belatonu? Vari si Galbatorix nechce udržať nadvládu nad svojimi mestami?*

Utekal vpred a jediným mávnutím Brisingra odsekol vrch tuctu kopíj rovnako ľahko, ako keď v detstve švihnutím stínal klasy jačmenných stebiel. Sekol najbližšieho vojaka cez prsia a prerezal mu krúžkové brnenie, akoby šlo o tenulinkú látku. Vystrekol gejzír krvi. Potom bodol ďalšieho vojaka a muža stojaceho vľavo udrel štítom tak silno, až sa poskladal na zem, pričom zvalil ďalších troch.

Eragon sa mihal medzi vojakmi a s ľahkosťou ich zrážal. Ich reakcie mu pripadali pomalé a neobratné. Zafira sa pustila do boja po jeho ľavici – obrovskými labami vyhadzovala vojakov do vzduchu, šľahala ich ostnatým chvostom, hrýzla a zabíjala ich trhnutím hlavy. Napravo videl len rozmazané Aryine pohyby – každé mávnutie jej meča znamenalo smrť ďalšieho z Galbatorixových služobníkov. Keď sa prudko otočil, aby sa vyhol dvom kopijam, zbadal za sebou elfa Blödhgarma porasteneho srstou a ďalších jedenásť elfov, ktorých úlohou bolo strážiť jeho a Zafiru.

Neďaleko neho prúdili cez trhlinu v hradbách na nádvorie Vardeni. Neútočili, lebo bolo priveľmi nebezpečné približovať sa k Zafire. Ani ona, ani Eragon, ani elfovia nepotrebovali pri zabíjaní vojakov pomoc.

Bitka rýchlo oddelila jazdcov od jeho draka a bojovali každý na inom konci nádvorja. Eragona to neznepokojovalo. Zafira sama aj bez ochranných kúzel ľahko premohla dvadsať, tridsať vojakov okolo seba.

O Eragonov štít zadunela ďalšia kopija a škrabla ho na pleci. Rýchlo sa otočil k vrhačovi, veľkému zjazvenému mužovi, ktorému chýbali spodné predné zuby, a bežal k nemu. Vojak sa zúfalo pokúšal vytiahnuť z opaska dýku. V poslednej chvíli sa Eragon stočil, napol ramená a hrud' a boľavým plecóm vrazil do mužovej hrudnej kosti.

Sila nárazu odhodila muža o niekoľko metrov, kde spadol a chytil sa za srdce.

Potom sa zniesla sprška šípov s čiernymi pierkami, čo zabili a zranili mnohých vojakov. Eragon uhýbal strelám a kryl sa štítom, aj keď si bol istý, že kúzla ho ochránia. Ľahkomyseľnosť si však nesmel dovoliť; nemohol vedieť, či nepriateľský čarodej nevystrelil začarovaný šíp, ktorý by prešiel jeho obranami.

Pery sa mu skrútili do trpkého úsmevu. Lukostrelcom nad ním došlo, že nemajú šancu zvíťaziť, kým nezabijú jeho a elfov. Snažili sa to dosiahnuť bez ohľadu na straty vo vlastných radoch.

Veľmi neskoro, spokojne si pomyslel Eragon so zamračeným výrazom v tvári. *Mali ste opustiť Kráľovstvo, kým sa to ešte dalo.*

Prudký nápor rachotiacich šípov mu na chvíľku dovolil odpočinúť si, čo uvítal. Útok na mesto sa začal už na úsvite a on so Zafirou museli po celý čas stáť na jeho čele.

Keď prival šípov ustal, Eragon si prehodil Brisinger do ľavej ruky, zdvihol zo zeme kopiju a hodil ju do lukostrelcov, stojacich najmenej desať metrov nad ním. Ako už predtým zistil, bez dostatočného cviku je ťažké presne zasiahnuť kopijou cieľ. Preto sa ani nečudoval, keď netrafil muža, na ktorého

mieril, ale zaskočilo ho, že minul mnoho lukostrelcov na cimburí. Kopija preletela nad nimi a roztrieštila sa o stenu hradu. Lukostrelci sa smiali, uskŕňali a drzo gestikulovali.

Eragonovu pozornosť upútal rýchly pohyb, ktorý zachytil kútikom oka. Práve včas sa pozrel tým smerom, aby zachytil, že aj Arya hodila kopiju do lukostrelcov. Prepichla dvoch mužov, čo stáli blízko seba. Potom na nich namierila svoj meč a povedala: „Brisingr!“ Kopija vzplanula smaragdovozele- ným ohňom a ostatní lukostrelci uskočili od horiacich tiel. Všetci zrazu utekali z cimburia a pchali sa do dverí vedúcich na horné podlažia hradu.

„To nie je fér,“ pošťožoval sa Eragon. „Toto kúzlo nemôžem použiť, lebo môj meč by vzplanul ako táborák.“

Arya sa naňho pozrela s nepatrným náznakom pobavenia.

Boj pokračoval ešte pár minút. Ostatní vojaci sa buď vzdali, alebo sa pokúsili ujsť.

Eragon dovolil utiecť piatim mužom, čo stáli pred ním; vedel, že sa nedo- stanú ďaleko. Rýchlo prezrel telá povalujúce sa okolo, aby sa ubezpečil, že nikto z protivníkov neprežil, a pozrel sa naspäť cez nádvorie. Niekoľko Var- denov otvorilo brány na vonkajších hradbách a uličkou vedúcou k hradu niesli baranidlo. Ďalší sa zhromažďovali v nepravidelných útvaroch vedľa vchodu do veže, pripravení vtrhnúť dnu a stretnúť sa s obrancami. Stál me- dzi nimi aj Eragonov bratranec Roran. Rozháňal sa kladivom a vydával roz- kazy. Na druhom konci nádvorja sa nad kopou mŕtvol krčila Zafira. Priestor okolo nej sa premenil na bitúnok. Na trblietavých šupinách sa jej držali kvapky krvi, ktoré ostro kontrastovali s jej modrým telom. Pohodila dozadu ostnatou hlavou a víťazoslávne zrevala. Zúrivým rykotom prehlušila aj kriek v meste.

Potom Eragon začul zvnútra hradu rachot ozubených kolies a reťazí, na- sledovaný škripotom ťažkých drevených trámov, ktoré niekto odsúval. Tieto zvuky pritiahli pohľady všetkých k dverám pevnosti.

S dutým buchnutím sa dvere pootvorili a prudko rozleteli. Von sa vyvalil hustý mrak dymu z pochodní, takže najbližší Vardeni sa rozkašľali a zakrý- vali si tvár. Odniekiaľ z hlbín prítmja vychádzalo bubnovanie okovaných kopýt o dlažobné kocky; potom zo stredu dymu vyrazil kôň s jazdcom. V ľa- vej ruke jazdec držal niečo, čo Eragon najprv považoval za obyčajnú kopiju, ale potom si všimol, že zbraň je vyrobená zo zvláštneho zeleného materiálu a čepeľ s bodcom má ukovanú do neznámeho tvaru. Hlavu kopije obklopo- vala bledá žiara, neprirodzené svetlo, prezrádzajúce prítomnosť kúzla.

Jazdec trhol za uzdu a stočil koňa smerom k Zafire, ktorá sa začala stavať

na zadné nohy a pravou prednou labou sa mu chystala zasadiť strašnú, smrtiacu ranu.

Eragona sa zmocnili obavy. Jazdec pôsobil veľmi sebaisto a tá kopija bola iná, veľmi záhadná. Hoci Zafiru by jej obrany mali ochrániť, Eragon bol presvedčený, že sa ocitla v smrteľnom nebezpečenstve.

Nedostanem sa k nej včas, uvedomil si. Pátral myslou smerom k jazdcovi, ale ten sa tak sústredil na vlastnú úlohu, že ani nezaregistroval cudziu prítomnosť. Jazdcova neochvejná sústredenosť dovolila Eragonovi preniknúť do jeho vedomia len povrchno. Eragon sa teda stiahol do seba, zopakoval si niekoľko slov zo starodávneho jazyka a zostavil jednoduché zaklínadlo, ktorým chcel cválajúceho koňa zastaviť. Bol to zúfalý čin – nevedel totiž, či je jazdec čarodej a aké opatrenia podnikol proti útoku kúzlom. Nechcel sa však nečinne prizerať, keď bol ohrozený Zafirin život.

Eragon sa zhlboka nadýchol. Pripomenul si správnu výslovnosť niekoľkých ťažkých zvukov v starodávnom jazyku. Potom otvoril ústa, aby vyslovil kúzlo.

Hoci bol rýchly, elfovia boli ešte rýchlejší. Kým stačil vysloviť jediné slovo, rozoznel sa za ním horlivý tlmený spev, zmes hlasov vytvárajúcich disharmonickú a znepokojivú melódiu.

„Mäe...“ stihol len povedať, než zapôsobilo kúzlo elfov.

Mozaika pred koňom sa pohla a premieňala sa, úlomky skla sa zvlنili ako voda. V zemi sa otvorila dlhá trhlina neznámej hĺbky. Kôň s hlasným erdzaním zapadol do diery a zlomil si obe predné nohy.

Keď kôň klesal k zemi, jazdec natiahol ruku a hodil žiariacu kopiju do Zafiry.

Dračica nemohla utiecť. Nemohla ani uhnúť. Preto sa zahnila po strele labou, aby ju odrazila. Lenže o kúsok ju minula a Eragon s hrôzou sledoval, ako sa kopija zaborila vari meter do jej hrude, tesne pod kľúčnu kosť.

Pulzujúci závoj hnevu mu zastrel zrak. Pozbieral všetky dostupné zásoby energie – vo vlastnom tele, v záfire zasadenom do hlavice meča, v dvanástich diamantoch skrytých v páse Belota Múdreho ovinutom okolo jeho bedier aj nesmiernu energiu vnútri Arenu, elfského prsteňa zdobiaceho jeho pravú ruku – a bez ohľadu na nebezpečenstvo sa chystal jazdca zničiť.

Zarazil sa však, lebo sa objavil Blödhgarm. Elf preskočil cez Zafirinu ľavú prednú nohu, pristál na jazdcovi ako leopard, ktorý sa vrhol na jeleňa, a zrazil ho na bok. Potom prudko trhol hlavou a dlhými bielymi zubami mužovi roztrhol hrdlo.

Z okna vysoko nad otvoreným vchodom do hradu sa ozval výkrik nes-

mierneho zúfalstva a za ním nasledoval ohnivý výbuch, ktorý zvnútra budovy vymrštil kusy kameňov, čo pristáli medzi zhromaždenými Vardenmi a drvíli im končatiny a trupy ako suché vetvy.

Eragon si nevšimol kamene padajúce na nádvorie, utekal k Zafire a sotva vnímal, že sa k nemu pripojila aj Arya a jeho stráž. Elfovia, čo boli blízko, už sa zhrčili okolo dračice a skúmali kopiju, ktorá jej trčala z hrude.

„Ako vážne...? Má...?“ pýtal sa Eragon, ktorý nebol schopný dokončiť vetu. Túžil dotknúť sa Zafirinej mysle, ale kým mohli byť v okolí nepriateľskí čarodeji, neodvážil sa otvoriť jej svoje vedomie, aby nepriatelia nemohli slieďiť v jeho myšlienkach alebo ovládnuť jeho telo.

Po zdanlivo nekonečnom čakaní elf Wyrden povedal: „Tieňobjica, môžeš ďakovať osudu. Kopija minula hlavné žily a tepny v jej krku. Zasiahla len sval a ten vieme vyliečiť.“

„Dokážete ju vytriahnuť? Nie sú v nej nejaké kúzla, čo by bránili...“

„Postaráme sa o to, Tieňobjica.“

S vážnou tvárou, ako zhromaždenie kňazov pred oltárom, všetci elfovia okrem Blödhgarma položili dlane na Zafirinu hrud' a dali sa do tichého spevu. Znel ako šepot vetra nesúci sa vrbovým hájom. Spievali o teple a raste, spievali o svaľe a šľachách a pulzujúcej krvi a o ďalších, tajomnejších veciach. Zrejme nesmiernou silou vôle Zafira počas liečenia vydržala nehýbať sa, hoci jej telom každých pár sekúnd lomcovali záchvaty triašky. Popri nášade, zabodnutej v jej hrudi, vytekal pramienok krvi.

Eragon sa pozrel na Blödhgarma, ktorý kráčal smerom k nemu. Na srsti okolo brady a krku mal zrazenú krv, takže jej odtieň stmaval z polnočnej modrej na čisto čiernu.

„Čo to bolo?“ opýtal sa ho Eragon a ukázal na plamene, čo dosiaľ poskakovali v okne vysoko nad nádvorím.

Blödhgarm si oblizol pery a odkryl tak svoje mačacie tesáky. „Tesne predtým, ako jazdec zomrel, podarilo sa mi vstúpiť do jeho mysle a prostredníctvom nej do vedomia čarodeja, ktorý mu pomáhal.“

„Zabil si toho čarodeja?“

„Svojím spôsobom. Donútil som ho, aby sa zabil sám. Normálne by som sa neuchýlil k takému prehnane dramatickému prejavu, ale bol som... nahnevanej.“

Eragon vyrazil vpred, ale potom si to rozmyslel, lebo Zafira dlho tlmene zastonala. Hoci sa kopije nik nedotýkal, začala sa jej sama vysúvať z hrude. Očné viečka sa jej zachveli, a keď sa posledných šesť palcov kopije vynáralo z jej tela, niekoľkokrát za sebou sa rýchlo, plytko nadýchla. Čepeľ s bodcom

ovenčená tmenou žiarou smaragdového svetla spadla na zem a odrazila sa od dláždenia. Znelo to skôr ako zvuk kameniny, nie kovu.

Keď elfovia dospievali a odstúpili od Zafiry, Eragon k nej podišiel a dotkol sa jej krku. Chcel ju upokojiť, povedať jej, ako ho to vydesilo, spojiť sa s jej vedomím. Namiesto toho sa jej pozrel do jedného zo žiarivých modrých očí a opýtal sa: „Si v poriadku?“ Tie slová mu pripadali úbohé v porovnaní s hĺbkou jeho pocitov.

Zafira odpovedala jediným mrknutím, potom sklonila hlavu a pohladkala ho po tvári ľahkým závanom horúceho vzduchu z nozdier.

Eragon sa usmial. Potom sa obrátil k elfom a poďakoval im v starodávnom jazyku za ich pomoc: „Eka elrun ono, älfya, wiol firn thornessa.“ Elfovia, čo pomáhali pri liečení vrátane Arye sa uklonili a stočili pravú ruku na prsiach do gesta, ktorým ich rasa vyjadrovala úctu. Eragon si všimol, že viac než polovica elfov pridelených na jeho ochranu a ochranu Zafiry je bledá, zoslabnutá a sotva sa drží na nohách.

„Choďte do bezpečia a odpočinite si,“ povedal siedmim z nich. „Keď tu zostanete, zabijú vás. Choďte, je to rozkaz!“

Hoci si bol istý, že odchádzajú s nevôľou, sedem elfov odpovedalo: „Ako si želáš, Tieňobjica.“ Zamierili cez mŕtvolu a sutinu preč z nádvorja. Vyzerali vznešene a dôstojne, aj keď boli na pokraji vyčerpania.

Potom sa Eragon pripojil k Aryi a Blödhgarmovi, ktorí si so zvláštnym výrazom na tvári prezerali začarovanú kopiju, akoby presne nevedeli, ako zareagovať. Čupol si vedľa nich a dával pozor, aby sa nijakou časťou tela nedotkol zbrane. Prezeral si jemné linky vyryté na spodnej časti čepele. Tie tvary mu pripadali povedomé, aj keď si nebol istý prečo. Dupal nad zelenkavou rukoväťou, vyrobenou z materiálu, ktorý nebol ani drevo, ani kov, a nad tmenou žiarou, čo mu pripomínala lampáše bez plameňa, ktorými elfovia a trpasľáci osvetľujú siene.

„Myslíte si, že je to Galbatorixovo dielo?“ opýtal sa Eragon. „Možno sa rozhodol, že Zafiru a mňa radšej zabije, ako by nás zajal. Možno je presvedčený, že ho naozaj môžeme ohroziť.“

Blödhgarm s nepríjemným úsmevom vyhlásil: „Nerobil by som si také ilúzie, Tieňobjica. Nie sme pre Galbatorixa viac než drobná mrzutosť. Keby naozaj chcel, aby si ty alebo ktokoľvek z nás zomrel, stačí mu vyletieť z Urûbaenu a stretnúť sa s nami v bitke. My by sme pred ním popadali ako suché lístie v zimnej búrke. Sila drakov je s ním a nikto sa nedokáže protivíť jeho vôli. Okrem toho Galbatorixa len tak ľahko niečo neprinúti, aby sa vzdal svojich úmyslov. Možno je šialený, ale je aj prefičkaný a najmä odhodlaný. Ak

vás chce zotročiť, potom to dosiahne hoci aj cez mŕtvolu a nič okrem pudu sebazáchovy ho nezastraší.“

„V každom prípade toto nie je Galbatorixovo dielo,“ skonštatovala Arya. „Je to naša práca.“

Eragon sa zamračil. „Naša? To nevyrobili Vardeni.“

„Nie Vardeni, ale nejaký elf.“

„No...“ odmlčal sa a snažil sa nájsť logické vysvetlenie. „Nijaký elf by sa predsa neznížil k práci pre Galbatorixa. Radšej by zomreli, než...“

„S týmto nemá Galbatorix nič spoločné, a keby aj mal, sotva by dal takú vzácnu a mocnú zbraň človeku, ktorý by ju nevedel dobre strážiť. Zo všetkých zbraní v Alagaëzii by nám Galbatorix doprial najmenej práve tento nástroj.“

„Prečo?“

„Pretože, Eragon Tieňobijca, toto je dauthdaert,“ povedal Blödhgarm s náznakom zapredania v hlbokom, sýtom hlase.

„A volá sa Nírnen, orchidea,“ dodala Arya. Ukázala na tvary vyryté do čepele, v ktorých už aj Eragon začal rozoznávať štylizované glyfy jedinečného elfského písma – zakrivené, prepletené tvary končiace sa dlhými trňovitými špičkami.

28

„Dauthdaert?“ zopakoval Eragon. Keď sa naňho Arya aj Blödhgarm neveriacky pozreli, pokrčil plecami v rozpakoch nad svojím nedostatočným vzdelaním. Deprimovalo ho, že elfom sa v priebehu dospievania dostali desiatky rokov štúdia s tými najlepšími učencami ich rasy, kým jeho strýko Gero nenaučil ani abecedu, lebo to považoval za zbytočné. „Viem len to, čo som si stačil prečítať v Ellesmére. Čo je to? Ukovali ju počas pádu Jazdcov ako zbraň proti Galbatorixovi a Krivoprísažníkom?“

Blödhgarm pokrútil hlavou. „Nírnen je oveľa, oveľa starší.“

„Dauthdaerty,“ vysvetľovala Arya, „sa zrodili zo strachu a z nenávisťi, ktoré poznačili posledné roky našej vojny s drakmi. Naši najzručnejší kováci a čarodeji ich vyrobili z materiálov, ktoré už dnes nepoznáme. Naplnili ich čarami, ktoré sme zabudli, a pomenovali ich po najkrajších kvetinách – čo bolo to najohavnejšie spojenie všetkých čias, lebo všetkých dvanásť zbraní malo jediný účel: vyrobili sme ich na zabíjanie drakov.“

Eragon pocítil odpor pri pohľade na žiariacu kopiju. „A zabíjali?“

„Očítí svedkovia hovoria, že dračia krv pršala z neba ako letný lejak.“

Zafira hlasno a prenikavo zasyčala.

Eragon sa k nej na chvíľu otočil a kútikom oka zbadal, že Vardeni stále stoja pred hradnou vežou a čakajú, kedy on so Zafirou znovu prevezmú vedenie útoku.

„Všetky dauthdaerty údajne zničili alebo sa nenávratne stratili,“ pokračoval Blödhgarm. „Zjavne to tak nebolo. Nírnen sa musel nejako zmocniť rod Waldgráfovcov a ten ho skrýval tu v Belatone. Predpokladám, že keď sme prerazili mestské hradby, lord Bradburn dostal strach a nariadil priniesť Nírnen zo zbrojnice, aby zastavil teba so Zafirou. Galbatorixa by nepochybne potešilo, keby vedel, že sa ťa Bradburn pokúsil zabiť.“

Eragon si uvedomoval, že by sa mal poponáhľať, ale zvedavosť mu ešte nedovolila odísť. „Stále ste mi nevysvetlili, prečo by Galbatorix nechcel, aby sme Nírnen mali.“ Mávol smerom ku kopiji. „Čím je nebezpečnejší než tamtá kopija, alebo dokonca Bris...“ zarazil sa, aby nevyslovil celé meno, „alebo môj vlastný meč?“

Tentoraz mu odpovedala Arya: „Dauthdaert sa nedá zlomiť nijakými prirodzenými prostriedkami, nepoškodí ho oheň a je takmer úplne odolný proti čarom, ako si sám videl. Tieto zbrane navrhli tak, aby na ne nepôsobili nijaké dračie kúzla a aby pred nimi chránili aj svojich nositeľov – to je ohromujúce, keď zohľadníme silu, komplikovanosť a nevypočítateľnosť dračej mágie. Galbatorix zrejme obalil Šruikana a seba ochrannými kúzлами viac než ktokoľvek iný v Alagaëzii, ale Nírnen by možno dokázal prejsť ich obranami, akoby ani neexistovali.“

Eragona naplnilo radostné vzrušenie. „Musíme...“

Prerušilo ho zaškrípanie.

Ten zvuk bol prenikavý, piskľavý a škrípavý, ako keď kov zatne do kameňa. Eragonovi sa z neho rozdrkotali zuby. Rukami si zakryl uši a so spýtavým výrazom na tvári hľadal zdroj toho zvuku. Zafira pohodila hlavou; Eragon aj cez silný hluk počul, ako skučí od bolesti.

Dvakrát preletel očami nádvorie, kým si všimol nepatrný obláčik prachu kúdoliaci sa pri stene hradnej veže. Vychádzal z praskliny širokej približne jednu stopu, čo sa objavila pod čiernastým, sčasti rozbitým oknom, kde Blödhgarm zabil čarodeja. Hoci škrípot silnel, Eragon sňal ruku z ucha a ukázal na prasklinu.

„Pozri!“ zakričal na Aryu, ktorá chápavo prikývla. Znovu si pritlačil ruku na ucho.

Zrazu zvuk z ničoho nič stíchol.

Eragon chvíľu čakal, potom pomaly spustil ruky. Tentoraz zatúžil nemať taký citlivý sluch.

Vtom sa prasklina ešte viac roztvorila – rozšírila sa až na niekoľko stôp – a rýchlo postupovala dole po stene veže. Trhlina zasiahla kamenný svorník nad dverami veže ako blesk, otriasla ním a zem pri vchode zasypala spľškou

menších kameňov. Hrad zaškrípala a predná stena hradnej veže sa začala nakláňať od rozbitého okna smerom k zlomenému svorníku.

„Utekajte!“ zakričal Eragon na Vardenov, hoci muži sa už medzitým rozprchli na obe strany nádvorja a zúfalo sa snažili dostať spod dosahu vratkej veže. Eragon vykročil dopredu a v tlačnici bojovníkov celý napätý hľadal Rorana.

Nakoniec ho zbadal – zostal uväznený medzi skupinou mužov pri dverách. Eragon na nich volal, ale v tom zmatku jeho slová nebolo počuť. Potom sa stena znova pohla. Zosunula sa o niekoľko ďalších palcov a naklonila sa ešte viac. Rorana zasypali kamene, stratil rovnováhu a potkol sa dozadu pod previs dverí.

Keď sa trocha spamätal, jeho oči sa stretli s Eragonovými. Eragon v jeho pohľade zbadal záblesk strachu a bezmocnosti, ktorý rýchle vystriedala odovzdanosť. Akoby Roran vedel, že nech pobeží akokoľvek rýchlo, nedostane sa do bezpečia včas.

Roranovi sa na tvári zjavil krivý úsmev.

A stena sa zrútila.